

СПІВВІДНОШЕННЯ ОСОБИСТОГО/СОЦІАЛЬНОГО В ПРОЦЕСІ САМОРЕАЛІЗАЦІЇ ОСОБИ

Реальність, що стрімко розвивається, відкриває людині не тільки нові перспективи та можливості. У здійсненні своєї долі вона стикається і з новими життєвими умовами, що міняють її колишні уявлення та пріоритети. Необхідність освоювати нові підходи до вирішення сучасних завдань примушує її переглядати своє бачення вічних філософських питань. Проблема самореалізації в таких умовах набуває критично важливого значення.

Системні зміни а структурі загальнолюдських відносин у світі, що глобалізується, викликають у відповідь реакції в контексті особових сенсів людини. У калейдоскопі величезного потоку інформації, що приходить онлайн легко і миттєво, людина отримує рухому картину життєзмістових орієнтирів. У сучасній усесвітній комунікативній відвертості реальність розвитку людського життєвого досвіду не тільки плюралістична, але й незмінно пластична, мінлива та варіативна. З одного боку, завдяки різноманітності можливостей для самореалізації людині надана широка свобода вибору. Але з іншого, саме із-за широти вибору, в якому постійно з'являються та зникають сфери застосування сил, людині доводиться адаптуватися, мінятися й удосконалюватися. Відповідно, її сприйняття себе серед неочікуваних обставин і раптових змін не залишається раз і назавжди стабільним і догматично визначеним. Через це виникає відчуття якоїсь тривожності, невпевненості, невлаштованості, але одночасно з ним виявляються несподівані здібності, що раніше існували потенційно або що виникли спонтанно.

На людському світі людина - міра всьому, як відзначав це ще Протагор. Ф.К.С. Шиллер, продовжуючи цю думку, стверджував, що людина сама створює, робить, конструює свою реальність. Якісне ставлення людини до побудови свого життєвого досвіду безпосередньо залежить від того, які пріоритети вона виділяє. А це, у свою чергу визначається її свідомим і реалістичним сприйняттям не тільки навколишньої дійсності, але й власного потенціалу. Розуміння явищ і подій, можливостей і перспектив, а також їх значущості в конкретний момент життя обумовлені багатьма чинниками, серед яких превалюючий вплив роблять як особові властивості кожного, так і соціальні вимоги. Обдумуючи шляхи і способи створення кращого, змістовнішого майбутнього, людина завжди будує плани, намічає цілі. Створюючи уявну конфігурацію свого майбутнього життя, вона не має повної впевненості, що доб'ється мети. Проте, якщо вона зможе реалістично оцінити себе, свій потенціал і свої можливості, вона знайде засоби і шляхи досягати бажаних змін у своєму житті.

В процесі особового становлення людина створює своє бачення світу, свої ідеали і концепти. У її свідомості вони існують як система цінностей і пріоритетів, що сформувалися в умовах її життєвого досвіду. Ця система цінностей постійно випробовує вплив двох взаємозв'язаних джерел дії на процеси самореалізації, які суспільство надає людині. З одного боку, – це розгалужена мережа державних інститутів, що здійснюють постійну дію на розвиток людського потенціалу суспільства. З іншого, – це особиста активність кожного в побудові реальності свого власного щасливого життя. Сукупний вплив кожного з них створює контекст мотивації і визначає модус соціальних відносин, необхідних для успішної самореалізації, формат соціальних правил/заборон, викликів/необхідностей диктує спосіб/форму і рівень прояву активності людини в реалізації свого потенціалу.

В особовому становленні людини і повноцінному розвитку суспільства ці два чинники представляють дві сторони одного процесу. Збалансований динамізм в цьому тандемі сприяє інтелектуальному та матеріальному прогресу, добробуту і процвітання як в особовому, так і в соціальному вимірюванні. Будь-які, навіть самі незначні порушення в співвідношенні елементів цієї дихотомії приводять до деградації людського потенціалу і катастрофічного занепаду суспільства.